

Република Србија
УПРАВНИ СУД
21 У. 19240/16
10.12.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, Павела Јонаша и мр Зорана Рељића, чланова већа, са судским саветником Мирелом Костадиновић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. акционарско друштво, ..., ... бр. ..., против туженог Градског већа града Београда, ради поништаја решења туженог број: 436-1995/12-ГВ од 28.10.2016.године, у предмету пореза, у нејавној седници већа одржаној дана 10.12.2018.године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Градског већа града Београда, број: 436-1995/12-ГВ од 28.10.2016.године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II **ОДБИЈА СЕ** захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Секретаријата за финансије Градске управе града Београда-Управе јавних прихода Града Београда, Сектора јавних прихода за подручје градских општина, Одељење Сопот, број: I -02-436-6/74/2011 од 28.06.2011. године. Наведеним ожалбеним решењем, ставом 1. и 3., пореском обвезнику, овде тужиоцу, утврђен је порез на имовину у периоду од 01.01.2011.године до 31.12.2011. године, за непокретности у износима ближе описаним диспозитивом ожалбеног решења, а ставом 2. и 4. наведено је да се тим решењем замењује решење број:1-02-436-6/6/2011, при чему, уколико тужилац доспеле а не измирене обавезе не плати, наплата ће се извршити принудним путем, с тим што трошкови падају на терет обвезника, а жалба изјављена против тог решења не одлаже његово извршење.

У тужби поднетој Управном суду дана 29.12.2016. године тужилац оспорава законитост решења туженог органа наводећи да је првостепени орган приликом утврђивања предметне пореске обавезе погрешно применио одредбу члана 2. Закона о порезима на имовину, будући да према наведеној одредби право закупа на

шумском земљишта није предмет опорезивања порезом на имовину, те да образложење првостепеног решења не садржи правни основ – критеријум по којем је тужилац, као купац земљишта у обавези плаћања предметне накнаде а не власник објекта, а у складу са Одлуком о накнадама за коришћење изграђеног јавног грађевинског земљишта и осталог грађевинског земљишта у државној својини. Указује да је тужени орган такође пропустио да санкционише поступање првостепеног органа, сматрајући да је првостепени орган правилно поступио приликом утврђивања пореске обавезе јер тужилац није пружио на увид доказ да је у његовим пословним књигама утврђен салдо од 0,00 динара, те је не узимајући у обзир чињенице које иду у прилог тужиоцу, односно не затраживши на увид пословне књиге, сагласно одредби члана 44. Закона о пореском поступку и пореској администрацији поступио супротно начелу законитости утврђеном чланом 4. истог закона, будући да првостепени орган у складу са чланом 51. Закона о пореском поступку и пореској администрацији сноси терет доказивања чињеница на којима заснива постојање пореске обавезе. Истиче и да је тужени свој управни акт засновао на погрешном закључку да је првостепени орган правилно утврдио порез на имовину тужиоцу као пореском обвезнику за право купа на шумском земљишту не узевши у обзир чињеницу да је Законом о порезима на имовину предвиђено да је предмет опорезивања само право купа грађевинског земљишта у јавној својини односно пољопривредног земљишта у државној својини у површини преко 10 ари. Са наведених разлога предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи, као и да обавезе туженог да тужиоцу накнади трошкове управног спора у износу од 2290,00 динара у року од 15 дана од дана правоснажности пресуде.

Тужени орган је у одговору на тужбу у свему остао при наводима датим у образложењу оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са чланом 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произилази да је тужени орган у поступку који је претходио доношењу оспореног решења, а у коме је тужиоцу омогућено учешће, с позивом на одредбу члана 2. став 1. тачка 5а и став 3., члана 4. став 1., чланом 7. став 2. и чланом 10., 33. став 1. и 38б. Закона о порезима на имовину ("Службени гласник РС", бр. 26/01...24/11), те одредбу члана 1. и члана 8. став 1. Правилника о начину утврђивања основице пореза на имовину на правима на непокретностима ("Службени гласник РС", бр. 38/01, 45/04 и 27/11), одбио жалбу тужиоца као неосновану, налазећи да је правилно првостепени орган ожалбеним решењем тужиоцу утврдио порез на имовину за 2011. годину за земљиште у Сопоту у износу ближе наведеним диспозитивом тог решења.

Међутим, по оцени Управног суда, оспорено решење обухваћено је

повредом правила поступка из одредбе члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, бр. 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС”, бр. 30/10), према којој образложење решења, између осталог, садржи правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву и члана 235. став 2. истог закона, према којој се у образложењу другостепеног решења морају оценити и сви наводи жалбе.

Ово стога што првостепени орган у ставу 1. и 3. диспозитива ожалбеног решења тужиоцу утврђује предметну пореску обавезу, при томе у ставу 2. и 4. наводећи да се тим решењем замењује решење број I-02-436-6/6/2011, не наводећи датум доношења тог решења, нити у образложењу ожалбеног решења наводи шта је тим решењем одлучено, а само решење се не налази у списима предмета достављеним од стране туженог. Поред тога тужилац у тужби указује, а што је истицао и у жалби да је тужени оспорено решење засновано на погрешном закључку да је првостепени орган правилно утврдио порез на имовину тужиоцу за право закупа на шумском земљишту не узевши у обзир што је у Закону о порезима на имовину предвиђено да је предмет опорезивања порезом на имовину само право закупа грађевинског земљишта у јавној својини односно пољопривредног земљишта у државној својини површине преко 10 ари, што је тужилац истицао и у допуни жалбе, а које наводе је тужени орган, позивајући се на одредбу члана 2. став 2. и 3. Закона о порезима на имовину, оценио неоснованима, јер таква обавеза тужиоца прозилази из члана 1. Уговора број: .../1 од 23.04.2010. године. Међутим, из предметног Уговора који се налази у списима предмета достављеним од стране туженог уз одговор на тужбу види се да је исти закључен између ЈП за газдовање шумама, Србијашуме, Нови Београд, као закуподавца, и А.А. ад ..., овде тужиоца, као закупца, при чему је у уводним одредбама наведеног уговора прецизирано да је закуподавац корисник непокретности у државној својини, односно дела катастарске парцеле број ..., потес ..., место звано “... КО ..., ЛН бр. ..., па тужени орган, по оцени суда, не даје довољне и јасне разлоге због чега предметном обавезом, у конкретном случају, задужује тужиоца, као закупца, предметног земљишта, уместо закуподавца, који је истовремено и његов корисник, нити образлаже, због чега супротно одредби члана 5. Закона о шумама предметно шумско земљиште, опорезује порезом на имовину.

Како је тужени орган одбио жалбу тужиоца закључујући да је ожалбено решење донето правилном применом одредаба на које се и првостепени и другостепени орган позивају, тиме је и сам повредио закон на штету тужиоца, будући да није отклонио наведене повреде правила поступања учињене од стране првостепеног органа.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, донео одлуку као у ставу I диспозитива пресуде, с тим што су примедбе и правна схватања суда изнети у овој пресуди, обавезујући за тужени орган у смислу одредбе члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Разматрајући захтев тужиоца да му тужени накнади трошкове управног спора, суд је одлучио као у ставу II диспозитива пресуде, с обзиром да тужилац се није

определио трошкове за које тражи накнаду, сагласно одредби члана 163. став 2. Закона о парничном поступку (Службени гласник РС”, бр. 72/11...55/14), којом је прописано да је странка дужна да у захтеву определи врсту и износ трошкова за које тражи накнаду, а која се примењује на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 10.12.2018. године, 21 У. 19240/16

Записничар
Мирела Костадиновић, с.р.

Председник већа – судија
Жељко Шкорић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СС